

Mama, Tata, Billy și Suzy au plecat într-o zi însorită să caute o casă la țară. Au străbătut încoace și-ncolo o mulțime de drumeaguri întortocheate de-a lungul cărora au văzut tot felul de case de vânzare.

Dar cel mai mult le-a plăcut o casă uitată de vreme, care stătea liniștită într-un hățiș de buruieni înalte și asculta păsările cântând în frunzișul copacilor din jur.

Era o casă foarte, foarte veche. Obloanele îi atârnavă la ferestre gata să cadă, scara i se năruise treaptă după treaptă, iar burlanele îi ruginiseră cu totul. Și, de cine știe când, o bufniță bătrână își găsisese adăpost în pod.

— O bufniță bătrână e foarte înțeleaptă, a zis Tata. Dacă a ales casa asta, înseamnă că e o casă bună. S-o alegem și noi.

Nu după multă vreme, în jurul vechii case era acum numai zarvă și forfotă. Tâmplarul repara obloanele, zidarul refăcea scara, tinichigiul tot bocănea la burlanele noi.

De atâta gălăgie, bătrâna bufniță nu mai putea să doarmă, așa că și-a luat zborul și a plecat să-și caute un alt culcuș.

— Casa asta trebuie și vopsită, a zis Tata. N-ar fi frumos s-o vopsim singuri?

